

В. О. Захаржевська

Давидков Іван Іванов

ДАВИДКОВ Іван Іванов (Давидков Иван Иванов; 09. 03. 1926, с. Живовці, нині Монтан. обл., Болгарія – 06. 08. 1990, Софія) – болгарський письменник, перекладач. Член СП Болгарії (1950). Літ. премія ім. І. Франка (кін. 80-х рр.). Закін. Софій. університет (1951). Від 1946 працював гол. ред. літ. додатка вид. «Родни простори», згодом – гол. ред. ж. «Пламъче» і «Славейче», 1968–86 – видавництва «Български писател». Автор поет. зб. «Светлина от скрежа» (1957), «Съзвездieto на светулките» (1961), «Крила и корени» (1964), «Песни и балади» (1965), «Тракийски могили» (1968), «Озаренне» (1970), «Наздравица за звездопада» (1972), «Молитви за длетото и камъка» (1977), «Владетелят на ношните слънца» (1981), «Мелодия за флейта» (1984), «Морето» (1988), «Къпането на нимфите» (1990), «Може би сбогом» (1992), в яких звучать сповідь митця, медитативні мотиви, муз.-живописні мелодії. Писав також ліризовану прозу, присвяч. проблемі мистецтва і світу: романи-балади «Вечерен разговор с дъжда» (1973), «Бял кон на прозореца» (1975), «Билет за Бретан» (1977), романи-притчі «Сбогом, Акрополис!» (1976), «Балада за самотните мореплаватели» (1979), «Рифовете на далечните звезди» (1981), «Зимните сънища на лъвовете» (1982), «Лодката на Харон» (1987). У кн. «Полетът на стрелата» (1985) і «Ношно виолончело» (1989) Д. виступив із замітками, спостереженнями, есе до питань розвитку літери й мистецтва як нац., болгар., так і зарубіж., зокрема української. Популяризував укр. літературу в Болгарії, чому сприяло його стажування в Україні 1958–59 і участь у твор. симпозиумах, наук. форумах СПУ. Переклав окремі твори Т. Шевченка, Лесі Українки, О. Довженка, М. Рильського, П. Тичини, П. Воронька, І. Драча, Д. Павличка та ін. Присвяти Т. Шевченкові опублікував у влас. поет. зб. «Днепър под моя прозорец тече» (1960) та «Песни и балади» (1965); темі України присвятив зб. «Украинецът с бялата хармоника» (1951). Написав передмови до антологій укр. поезії «Усмивката на Днепър» (1976), «Кестен в

небето» (1982) та болгар. перекл. повісті «Зачарована Десна» О. Довженка (1986). Усі зазначені книги Д. видано в Софії. Окремі твори Д. українською мовою переклали Д. Павличко, Р. Лубківський, Д. Білоус, В. Захаржевська, М. Сингаївський, В. Ткаченко, Р. Братунь, О. Кетков, І. Білик.

Основні твори

Избрана лирика. 1995; Кафенето на клоуните: Есета, етюди, наблюдения и дневник от 1989 г. 1995; Което не успря да кажеш. 2003 (усі – Софія); укр. перекл. – Лірика. К., 1960; Кусень хліба для подорожнього // Всесвіт. 1972. № 6; Був собі художник // Там само. 1975. № 9–10; Прощай, Акрополю! // Сучасна болгар. повість. К., 1981; Квиток за Бретань. Л., 1983; Зимові сні левів // Всесвіт. 1984. № 2; Човен Харона // Там само. 1988. № 5.

Рекомендована література

1. Спасов І. Світ Івана Давидкова // Всесвіт. 1976. № 7;
2. Захаржевська В. Корені слова // Там само. 1987. № 7;
3. Павличко Д. Болгарія з гармонією безсмертних почувань // Павличко Д. Біля мужнього світла. К., 1988;
4. Захаржевська В. Жити – значить творити! (Розмова з Іваном Давидковим) // СЛФ. 1991. Вип. 19.

Бібліографічний опис:

Давидков Іван Іванов / В. О. Захаржевська // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-25950>

2001-2025 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).